

Arrest

nr. 289 524 van 30 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 oktober 2012 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 november 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 12 maart 2013 met nummer 98 699 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker dient op 15 april 2013 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 15 april 2013 tot weigering van inoverwegingname van dit verzoek.

1.3. Verzoeker dient op 2 maart 2021 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 27 augustus 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 26 januari 2022 met nummer 267 279 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 15 juni 2022 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 13 december 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.06.2022 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed opnieuw een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgisch minderjarig kind [K.A.] (RR: [...]).

Betrokkene heeft reeds al een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, meer bepaald op 02.03.2021. Deze werd geweigerd mits een bijlage 20 dd. 27.08.2021. Betrokkene diende beroep in tegen deze beslissing op 23.09.2021, dewelke werd vernietig door de RvV dd. 26.01.2022.

Het verblijfsrecht dient opnieuw geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is op 24.03.2017 veroordeeld voor het verbergen van een lijk van iemand die gedood is of ten gevolge van slagen of verwondingen is gestorven. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Gelet op het karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een voldoende ernstig, reëel en actueel risico voor het fundamenteel belang van de samenleving. Betrokkene vormt door zijn persoonlijke gedrag een gevaar voor de fysieke integriteit van mensen in onze maatschappij, de feiten die werden gepleegd en waar hij voor werd veroordeeld, zijn verwerpelijk. Uit het vonnis dd. 24.03.2017 (p. 18) blijkt dat betrokkene zijn schoonmoeder geholpen heeft met het wegmaken van het lijk van zijn schoonvader, dewelke dood was en gestorven was ingevolge het toebrengen van slagen. Samen met de schoonmoeder wikkelde hij het lijk in doeken en verplaatste hij het met een wagen. Hij hielp met het lijk in de wagen tillen, het vervoeren en het in het kanaal dumpen van het lichaam. Het lichaam werd verzwaard met een autobatterij die hij uit de garage meenam voor ze met de wagen vertrokken. Betrokkene stelde dus handelingen die tot doel hadden het lijk te onttrekken aan de opsporingen van de overheid. Betrokkene wist dat wijlen zijn schoonvader dood was en overleden was als gevolg van meerdere slagen en verwondingen. Niet alleen was hem dat gezegd door zijn schoonmoeder, maar ook kon hij dat zelf waarnemen door de sporen in de keuken en de verwondingen op het lichaam van het slachtoffer. Betrokkene had dus kennis van de doodsoorzaak. Hij handelde wetens en willens en had duidelijk de bedoeling het lijk te onttrekken aan de opsporingsdiensten. Betrokkene werkte bovendien ook mee aan

het opzetten van een dwaalspoor, door de indruk te wekken dat het slachtoffer nog leefde door na het dumpen van het lichaam aankopen te doen met de betaalkaart van het slachtoffer.

Verder kunnen we in het vonnis (p. 20) lezen dat de rechtbank oordeelde dat het door betrokkene gepleegde misdrijf zeer ernstig is. Hij heeft meegewerkt aan het verbergen/wegmaken van het lijk van een slachtoffer dat in verdachte omstandigheden overleden was en heeft aldus de opsporing van het misdrijf en de zoektocht naar de waarheid bemoeilijkt. Enkel de hoogste voor zo'n daden voorziene bestraffing kwam de rechtbank gepast voor, zodat de beklaagde zou beseffen welk ernstig misdrijf hij gepleegd heeft. De rechtbank achtte het niet gepast om betrokkene enig voordeel van uitstel te geven voor de tenuitvoerlegging van de straf, omdat dit tot gevolg zou hebben dat betrokkene onvoldoende de ernst van het gepleegde feit zou inzien. De rechtbank verwees daarbij naar de persoonlijkheid van beklaagde zoals het bleek uit het strafdossier en stelt vast dat hij weinig besef heeft van de ernst van het misdrijf waaraan hij zich schuldig heeft gemaakt. Op heden kan niet blijken dat betrokkene wel tot dat besef zou zijn gekomen.

Bovendien, het misdrijf waarvoor betrokkene veroordeeld werd is dermate ernstig dat deze vaststelling an sich, voldoende is om te stellen dat hij een gevaar voor de samenleving uitmaakt, temeer nu blijkt dat hij geen schuldbesef toonde en de ernst niet inziet van wat er zich heeft afgespeeld. Uit betrokkenes persoonlijk gedrag blijkt een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit.

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen. Het feit dat betrokkene in 2013 vader is geworden, meer bepaald van [K.A.] (RR: [...]), heeft hem er niet van weerhouden om dergelijk verwerpelijk feit te plegen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid enerzijds tegenover zijn kind zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Betrokkene is in 2012 aangekomen in België, maar heeft tot op heden nooit verblijfsrecht genoten. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht, op welke basis hij dit ook wenst te verkrijgen. Betrokkene is reeds lange tijd samen met zijn partner, mevr. [K.G.] (RR: [...]) dewelke op 20.11.2020 de Belgische nationaliteit bekwam, met wie hij op 02.03.2021 een wettelijke samenwoning afsloot en met wie hij twee - inmiddels Belgische — minderjarige kinderen heeft, [K.Al.] (RR: [...]) en [K.Ar.] (RR: [...]). Het gezinsleven van betrokkene bestond reeds op het moment van de feiten. Er wordt heden niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene zijn ingesteldheid is veranderd, er ligt niets voor waaruit kan blijken dat het krijgen van een tweede kindje en het afsluiten van een wettelijke samenwoning met zijn partner enige kentering teweeg zou kunnen hebben brengen. Ook van enig normbesef kan niets blijken uit het administratieve dossier. Zo kan bijvoorbeeld niet blijken dat hij reeds voldaan heeft aan de penale boeten waartoe hij werd veroordeeld, noch kan blijken dat hij zich professioneel zou hebben laten begeleiden voor zover hij zelf niet tot schuldbesef zou kunnen komen hebben omtrent de feiten die zijn gepleegd en het inzien van de ernstige karakter van die feiten.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat betrokkenes partner en kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven voorzover zij voldoende moeite hiervoor doen. Deze beslissing verhindert immers niet dat betrokkene en zijn gezinsleden periodieke bezoeken inplannen in het land van herkomst of elders. Zijn in België verblijvende gezinsleden zijn immers allen recentelijk Belg geworden en kunnen zodoende België vrijelijk in- en uitreizen. Tussentijds kunnen contacten onderhouden worden met moderne communicatiemiddelen (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Deze communicatietechnologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en eventueel andere in het Rijk verblijvende familieleden/sociale contacten te onderhouden.

Uit het dossier blijkt nergens dat betrokkene ooit tewerkgesteld zou zijn geweest, noch heden noch in het verleden, waardoor betrokkenes economische belangen met deze beslissing alvast niet in het gedrang komen. Nergens uit het dossier blijkt bovendien dat er enig medisch bezwaar zou zijn tegen het nemen van deze beslissing of een welbepaalde graad van sociale of culturele integratie die huidige beslissing zou kunnen verhinderen. Betrokkene is heden 35 jaar en heeft nog nooit legaal verblijf gehad in België.

Hij heeft op 10.10.2012 een Asielaanvraag ingediend die op 12.03.2013 definitief werd verworpen. Op 15.04.2013 diende hij een tweede asielaanvraag in die op 15.04.2015 niet in overweging werd genomen. Verder was betrokkene van 18.04.2014 tot 26.02.2016 in detentie. Sinds 14.08.2015 maakt hij bovendien ook het voorwerp uit van een inreisverbod dat hij heeft betekend gekregen diezelfde dag door de gevangenis van Hasselt en aan hetwelke hij tot op heden nooit gevolg heeft gegeven. Uit administratief rapport dd. 18.10.2018 immers blijkt het Kirgizisch paspoort met nr [...], uitgereikt op 30.07.2016 en geldig tot 30.07.2026, volledig blanco te zijn wat visa en/of reisstempels betreft. Betrokkene verklaarde ook zelf aan de politiediensten reeds vijf jaar in België te verblijven. Hierbij kan dienstig worden verwezen naar het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat "het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten". Het inreisverbod dd. 14.08.2015 is dus wel degelijk nog steeds van kracht. De beslissing dd. 14.08.2015 werd bevestigd met de beslissing dd. 19.10.2018 dewelke betrokkene weigerde te tekenen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit jarenlang illegaal verblijf noch uit de veroordeling en detentie die uit het dossier blijken. De duur van zijn verblijf in België kan aldus geenszins een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan. Bovendien is de duur van betrokkenes verblijf in feite enkel relevant voor zover daar enige integratie uit kan worden afgeleid. Dat is in casu niet het geval, waardoor ook dit element niet kan worden weerhouden als beletsel voor het nemen van huidige beslissing. Hoe dan ook, betrokkene is in België aangekomen in 2012. Het is redelijk aan te nemen dat hij zodoende 25 jaar in het land van herkomst of origine heeft verbleven, waardoor de duur van betrokkenes verblijf in België en de eventuele alhier opgebouwde sociale banden geenszins zouden kunnen opwegen tegenover die met het land van herkomst of origine. Voor wat betreft de mate van bindingen met het land van oorsprong dient opgemerkt te worden dat uit zijn asielrelaas blijkt dat hij in het land van herkomst middelbare studies heeft genoten en hij er sinds 2005 als elektricien aan de slag was. Uit de asielprocedures en het inlichtingenblad dd. 16.04.2021 blijkt dat zijn moeder en broer [Y.] op datum van de aangehaalde stukken nog steeds in het land van herkomst woonden, net zoals andere familieleden waaronder een oom van betrokkenes partner die hen heeft helpen doorreizen naar België. Behoudens bewijs van het tegendeel is het redelijk te stellen dat dit heden nog steeds zo is. Gelet op voorgaande, betrokkenes leeftijd, het gegeven dat hij het overgrote deel van zijn leven in het land van herkomst heeft verbleven, er heeft gestudeerd en gewerkt, en het feit dat betrokkene een relatie onderhoudt en gemeenschappelijke kinderen heeft met iemand die van dezelfde origine is, is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende affiniteit voelt met het land van herkomst, de taal die er gesproken wordt nog machtig is en er gemakkelijk terug aansluiting zal kunnen vinden met vrienden en familie aldaar.

Voor wat betreft het gezinsleven: uit niets blijkt vooreerst dat betrokkenen hun gezinsleven enkel in België zouden kunnen verderzetten. Betrokkenes partner en kinderen worden geenszins verplicht hem te vervoegen in het herkomstland of in een derde land waar hij eventueel recht op verblijf heeft of kan bekomen, maar kunnen dit uiteraard wel vrijwillig doen, zo zij dit wensen. Betrokkenes partner heeft ook tot 2012 steeds in in het land van herkomst geleefd en is m.a.w. ook nog voldoende vertrouwd met de cultuur aldaar. Het is ook voor haar redelijk aan te nemen dat zij ook nog steeds de taal van het land van herkomst machtig is. De jeugdige leeftijd van de kinderen zal ook een integratie aldaar vergemakkelijken, indien zij er voor kiezen betrokkene te vervoegen naar het land waar zij tot 20.11.2020 ook nog steeds allen de nationaliteit van droegen. Gelet beide ouders en de in België wonende grootmoeder van oorsprong Kirgizische zijn is het eveneens mogelijk dat de kinderen ook voeling hebben behouden of ontwikkeld met de cultuur, de gebruiken en de gesproken taal aldaar, en zij eveneens contacten onderhielden met de grootmoeder in het land van herkomst en andere familieleden. Ook merken we op dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat het oudste kindje zijn scholing niet in Kirgizië of elders zou kunnen verderzetten. Maar zoals gesteld, heeft deze beslissing enkel betrekking op betrokkene. De partner van betrokkene en hun kinderen maken niet het voorwerp van deze beslissing uit. Zoals gesteld heeft betrokkene tweemaal asiel aangevraagd. Het CGVS heeft echter telkens geoordeeld dat er niet kon worden aangenomen dat betrokkene bij een terugkeer naar het herkomstland een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Ook dit element houdt dus geenszins een beletsel in voor een terugkeer naar het herkomstland. Ook betrokkenes partner loopt geen gevaar aldaar, haar verzoek tot internationale bescherming werd eveneens telkens afgewezen. Niets belet haar dus, voor zover zij haar partner niet vergezelt, dat ze hem samen hun kinderen opzoekt aldaar.

Uit niets in het dossier kan aldus blijken dat betrokkene in een bepaalde mate reeds geïntegreerd zou zijn in België of grote moeite daartoe zou doen, in die zin dat het een beletsel zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing

Het recht op verblijf wordt daarom opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene in 2015 een inreisverbod heeft gekregen van 3 jaar. Het behandelen van de aanvraag gezinshereniging heft dit inreisverbod en het bijhorend bevel geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben, nl. de gezinsband met zijn Belgisch minderjarig kind, die het inreisverbod kon opheffen. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging kan niet worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht al familielid van een Belg en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient dan ook gevold te geven aan het inreisverbod dd. 14.08.2015 waar hij het voorwerp van uitmaakt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 43, § 1, 2° en § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel concreet uiteen als volgt:

"[...] Toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker - de redenen van openbare orde

[...]

Verwerende partij verwijst verder integraal naar het vonnis dd. 24.03.2017 p. 18.

Verwerende partij concludeert uit dit vonnis dat het misdrijf waarvoor betrokkene veroordeeld werd dermate is ernstig is dat deze vaststelling an sich, voldoende is om te stellen dat hij een gevaar voor de samenleving uitmaakt, temeer nu blijkt dat hij geen schuldbesef toonde en de ernst niet inziet van wat zich heeft afgespeeld. Uit betrokkens persoonlijk gedrag blijkt een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit.

Verwerende partij stelt aldus in concreto dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt zich enkel baserende op het vonnis van 24.03.2017 (bijna zes jaar geleden).

Verder stelt zij dat er heden niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene zijn ingesteldheid is veranderd, er ligt niets voor waaruit kan blijken dat het krijgen van een tweede kindje en het afsluiten van een wettelijke samenwoning met zijn partner edm. enige kentering teweeg zou kunnen hebben gebracht in het leven van verzoeker.

Ook van enig normbesef kan volgens de DVZ uit niets blijken uit het administratief dossier en kan er bijvoorbeeld niet blijken dat hij reeds voldaan heeft aan de penale boeten waartoe hij werd veroordeeld, noch kan blijken dat hij zich professioneel zou hebben laten begeleiden voor zover hij zelf niet tot schuldbesef zou kunnen komen hebben omtrent de feiten die zijn gepleegd en het inzien van de ernstige karakter van die feiten.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker één gezin vormt mevr. [K.G.] (RR: [...]) met de Belgische nationaliteit en zijn minderjarige Belgische kinderen te weten [K.AI.] (RR: [...]) en [K.Ar.] (RR: [...]).

Verwerende partij dient aan te tonen en afdoende te motiveren dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, quod certa non.

Een loutere verwijzing naar het vonnis van 24.03.2017 (bijna zes jaar geleden) volstaat in casu niet; één strafrechtelijke veroordeling is daarvan op zich geen bewijs.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, luidt als volgt:

[...]

Art 45 § 1 vrw. stelt echter dat onverminderd paragraaf 4, kunnen de burgers van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 3, en hun familieleden door de minister of zijn gemachtigde van het grondgebied van het Rijk worden verwijderd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Art 45 § 5 vrw stelt verder dat wanneer de minister of zijn gemachtigde of de Koning een burger van de Unie of een lid van zijn familie willen verwijderen of uitzetten krachtens de paragrafen 1 tot 4, houdt hij rekening met de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Art. 45/1 § 2 luidt als volgt:

[...]

Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), onder meer de arresten Boultif tegen Zwitserland van 2 augustus 2001, nr. 54273/00 en Üner tegen Nederland, van 18 oktober 2006, nr. 46410/99, (hierna: het Boultif- en het Üner-arrest; www.echr.coe.int) en de jurisprudentie van de Afdeling (bijvoorbeeld de uitspraak van 13 juli 2009 in zaak nr. 200903237/1/V2), volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van familie- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en zijn gezinsleden enerzijds en het algemeen belang van de Nederlandse samenleving bij het voeren van een restrictief toelatingsbeleid anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Indien bij de belangenafweging openbare ordeaspecten een rol spelen, moeten de in het Boultif- en het Üner-arrest benoemde criteria bij de belangenafweging worden betrokken. Hiertoe behoren onder meer de aard en ernst van het gepleegde misdrijf, de duur van het verblijf in het gastland, het tijdsverloop sinds het misdrijf en de gedragingen van de betrokken vreemdeling gedurende die tijd, en de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de betrokken vreemdeling met het gastland en het land van herkomst.

Verzoeker vormt onder geen enkel beding een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging of gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid, om reden dat de door verwerende partij geschetste feitenconstellatie niet strookt met de objectieve vaststellingen van het voorliggend dossier.

De stelling van verwerende partij dat het misdrijf waarvoor betrokkene veroordeeld werd dermate ernstig is is dat deze vaststelling an sich, voldoende is om te stellen dat hij een gevaar voor de samenleving uitmaakt, temeer nu blijkt dat hij geen schuldbesef toonde en de ernst niet inziet van wat zich heeft afgespeeld.

Verzoeker zijn strafregister is toegevoegd aan het administratief dossier en wordt nogmaals in actuele toestand naar voren gebracht.

Uit het strafregister van verzoeker blijkt immers dat verzoeker - na zijn veroordeling van 24/03/2017 - geen nieuwe geïncrimineerde feiten meer heeft gepleegd. Dit toont aan dat verzoeker - in tegenstelling tot wat de DVZ beweert - wél schuldbesef heeft gekregen aangezien verzoeker nadien geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd.

Voorts gaat de DVZ ook voorbij aan het gegeven dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend aan het vooronderzoek, dewelke precies duidt op het gegeven dat verzoeker destijds de ernst inzag van het misdrijf dewelke werd gepleegd.

Verzoeker verwijst tevens naar p. 18 van voornoemd vonnis, waaruit blijkt dat hij tijdens het vooronderzoek als ten gronde de feiten dewelke aan hem ten laste werden gelegd heeft bekend.

Dat verzoeker nadien nooit meer in aanraking is geweest met het gerecht voor (zware) feiten (zware delinquentie).

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat zelfs een zwaar vergrijp gecompenseerd kan worden met een positieve wending in zijn leven, een jarenlang foutloos parcours, een gezin in België, integratie taalkennis, tewerkstelling en economische participatie enzovoort enzoverder.

- verzoeker beheerst het Nederlands goed;
- verzoeker woont al quasi 12 jaar ononderbroken in België;
- verzoeker zijn gezinsleven in gesitueerd het Rijk (Belgische partner en minderjarige kinderen);
- verzoeker is nooit in aanraking geweest met het gerecht voor zware feiten na zijn veroordeling op 24/03/2017;
- economische participatie (voltijdse tewerkstelling);
- verzoeker heeft zijn volledige medewerking verleend tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ten gronde (zie p. 18 en 20 vonnis REA Limburg, afdeling Hasselt, Sectie Correctioneel);
- de boetes werden betaald door verzoeker, dewelke duidt op schuldinzicht van verzoeker;
- de correctionele veroordeling dateert van 24/03/2017 (quasi 6 jaar geleden) en verzoeker tijdens de proeftermijn geen nieuwe strafbare feiten pleegde;

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen 'Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast '

Als de gerechtelijke instanties de opschorting of het uitstel van de veroordeling hebben beslist, lijkt het dat verwerende partij geen werkelijke bedreiging zou mogen vaststellen.

Er wordt immers wettelijk gesteld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voordergelijke maatregelen kunnen zijn.

Het louter gegeven dat opzichts verzoeker één of enkele strafrechtelijke veroordelingen werden uitgesproken in het ver verleden, betekent onder geen enkel beding dat verzoeker door een dergelijke handeling de onmiskenbare neiging vertoont om in de toekomst een nieuwe schending van de openbare

orde te creëren en uit geen enkele concrete indicatie kan worden afgeleid dat verzoeker zich van de Belgische autoriteiten zou pogen te onttrekken temeer daar hij jarenlang volkomen legaal in het Rijk verblijft; effectief samenwoont met zijn partner en twee minderjarige kinderen; tewerkgesteld is middels een arbeidsovereenkomst van (on)bepaalde duur en alhier uitstekend geïntegreerd is...

Verwerende partij dient niet enkel te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, doch dient zij het vonnissen / arresten en alle andere relevante stukken inzake de integratie / gezinsleven / jarenlang wettelijk verblijf van verzoeker / gezinsleven met partneren minderjarige kinderen/actieve tewerkstelling op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin enkele strafrechtelijke veroordelingen of een proces verbaal op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceren.

Verzoeker wijst in dit verband tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip "gevaar voor de openbare orde" vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van art. 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

Verwerende partij kan niet dienstig verwijzen naar het gegeven dat verzoeker thans geen schuldbesef heeft en thans de ernst niet inziet van wat zich heeft afgespeeld, aangezien de strafrechter zelf op p. 17 en 20 van het vonnis dd. 24/03/2017 al reeds stelde dat verzoeker de feiten bekende tijdens het vooronderzoek en ter zitting van de rechtbank, en bovendien verwees naar het blanco strafverleden van verzoeker en de persoonlijkheid van verzoeker. Uit geen enkel concreet element blijkt dat verzoeker een actueel gevaar vormt.

Verzoeker heeft geen enkele binding meer met Kirgizië. Verzoeker woont thans samen met zijn gezin en hij spreekt Nederlands. Hij is thans aan het werken en heeft geen nieuwe geïncrimineerde feiten meer gepleegd.

Er dient immers rekening te worden gehouden met de anciënniteit van de veroordelingen, de mindere ernst of de eventueel verschoonbaar aard van de gepleegde inbreuk - naargelang - de omstandigheden - inhouden dat deze veroordelingen niet constitutief zijn om te constateren dat verzoeker geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Zie ook in analogie arrest van 24/11/2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder Rol^o: 195.538:

"Onder verwijzing naar verschillende arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie brengt de Raad in de eerste plaats in herinnering dat bij het nemen van een beslissing die gestoeld is op een bedreiging voor de openbare orde, uit de motieven, of minstens uit het administratief dossier, dient te blijken op welke wijze het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Een openbare orde-argument mag immers niet berusten op loutere gissingen of op algemene overpeinzingen. Het bestaan van een dergelijke bedreiging werd in onderhavig geval evenwel niet aangetoond."

Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoeker wenst op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als "actueel gevaar".

Aangezien zelfs een "goed voorziene" veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden en a fortiori als zijn "duurzame lokale verankering" groot is, wat in casu onstuitbaar het geval is.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

[...]

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

"artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft

het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds"

Verwerende partij motiveert in deze zin het volgende:

[...]

Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de RvV sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:

- In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinsleven bestaat ?

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.2008).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is een feitenkwestie.

Aan de hand van de diverse bijgebrachte stukken en het AD van verzoeker blijkt onstuitbaar dat verzoeker steeds legaal samen met zijn echtgenote en minderjarige kinderen in België woont.

Het kan ter zake niet ernstig betwist worden dat verzoeker steeds één gezin heeft gevormd met zijn Belgische partner en kinderen. De motivering van de DVZ komt brevitatis causa erop neer dat verzoekers Belgische partner en minderjarige kinderen die alhier jarenlang schoollopen als het ware met verzoeker zich maar elders moeten gaan vestigen, als ze hier maar voor moeite doen...

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

Verzoeker verblijft - zoals hier voren vermeld - al reeds een geruime tijd in België, waarover meer in zijn AD.

Verzoeker heeft geen enkele gezins- en/of familielid in zijn land van herkomst, zoals ten onrechte wordt gesteld in de bestreden beslissing.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

- In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w. er dient een balans te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen:

- de aard en de ernst van het door betrokken gepleegde misdrijf: verzoeker heeft één misdrijf gepleegd tijdens zijn tienjarig wettelijk verblijf in België, verzoeker heeft zijn gevangenisstraf volledig ondergaan; dat alle burgerlijke partijen al reeds werden vergoed, dat alle boeten en gerechtskosten integraal werden voldaan, dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend tijdens het vooronderzoek als het onderzoek ten gronde; dat verzoeker nadien geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd.

- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt: verzoeker verblijft blijkende uit zijn AD al gedurende een lange periode (legaal) in België in casu langer dan 10 jaar.

- de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven : aan de hand van de diverse objectieve stukken blijkt dat verzoeker al reeds een geruime tijd één gezin vormde

met zijn partner en twee minderjarige kinderen. Een scheiding van verzoeker met zijn kinderen zou ernstige medische consequenties teweeg brengen.

Ten overvloed van feit en recht blijkt dat verzoeker zijn verblijfsrecht niet kan en niet mag worden ingetrokken.

De relatie tussen verzoeker met zijn gezin valt dus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM, temeer daar hij twee minderjarige kinderen heeft en hij een bijzondere afhankelijkheid heeft gecreëerd met zijn gezin.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de echtgenote en kinderen van verzoeker te verwachten om naar Kirgizië te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België en de kinderen alhier schoollopend zijn.

Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf de toepassing van art. 8, tweede lid EVRM doorstaat gelet op wat supra werd beschreven.

Verzoeker heeft zijn verantwoordelijk als vader ten volste opgenomen en draagt zorg voor zijn minderjarige kinderen. Hij verdient de kost voor zijn gezin. Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn loonbrieven en arbeidscontracten.

Er is ter zake samen-woont tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen Belgische kinderen. Dit wordt niet betwist door de DVZ.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn minderjarige kinderen.

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt.

Verzoeker verwijst hierbij aan het recht van het kind om door zijn (beide) ouders verzorgd te worden (artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag), en om met beide ouders direct contact te kunnen hebben (artikel 9) en om, met het oog daarop, een beroep te kunnen doen op gezinshereniging.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdioende gebeurd is.

De beslissing is dan ook onwettig. Verzoeker heeft steeds affectieve banden onderhouden met zijn kinderen.

Het weigeren van de bestreden gezinshereniging is effectief in niet in het hoger belang van de kinderen en dit vereist echter een nauwkeurige belangenafweging en een zorgvuldig en individueel onderzoek, wat in casu niet heeft plaatsgevonden.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische kinderen en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig is;

[...] Toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker - contact via moderne communicatiemiddelen

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker één gezin vormt mevr. [K.G.] (RR: [...]) met de Belgische nationaliteit en zijn minderjarige Belgische kinderen te weten [K.Al.] (RR: [...]) en [K.Ar.] (RR: [...]).

Verwerende partij stelt dat tussentijds de contacten onderhouden kunnen worden met moderne communicatiemiddelen. Deze communicatie technologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en eventueel andere in het Rijk verblijvende familieleden/sociale contacten te onderhouden (sic.).

De RvV stelde in zijn arrest nr. 261.780 van 7-10-2021 dat de DVZ niet rechtsgeldig kan stellen dat een uitwijzingsbevel geen inmenging in het gezinsleven impliceert om reden dat de ouder vanuit het buitenland

via moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met zijn minderjarige kinderen. Een beschermenswaardige gezinsband (artikel 8 EVRM) wordt vermoed bij ouders en hun minderjarige kinderen. Het wordt pas beschouwd als 'verbroken' in uitzonderlijke omstandigheden. Hoewel dit tussen partners tijdelijk wel kan worden aanvaard, is communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende om dit gezinsleven te onderhouden. Ook in deze ontbeert elk individuele en nauwgezet onderzoek en afweging door verwerende partij.

[...] Toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker – aanvraag gezinshereniging na inreisverbod wél in aanmerking nemen

Tot slot stelt de DVZ dat dat betrokkene in 2015 een inreisverbod heeft gekregen van 3 jaar.

"Het behandelen van de aanvraag gezinshereniging heft dit inreisverbod en het bijhorend bevel geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben, ni de gezinsbond met zijn Belgisch minderjarig kind, die het inreisverbod kon opheffen. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een Belg en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient dan ook gevolg te geven aan het inreisverbod dd. 14.08.2015 waar hij het voorwerp van uitmaakt."

Het EU-Hof benadrukt dat volwassenen - anders dan minderjarigen (met name kinderen van jonge leeftijd) - in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Wanneer de Unieburger daarentegen minderjarig is, moet bij de beoordeling of van een afhankelijkheidsverhouding ten opzichte van de niet-EU-onderdaan sprake is, in het belang van het kind rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, zoals zijn leeftijd, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met eik van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een niet-EU-land is.

Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan, hoewel dat een van de in aanmerking te nemen relevante factoren is.

Daarnaast verduidelijkt het EU-Hof dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de onderdaan van een niet-EU-land zich beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld. Evenmin is van belang dat het inreisverbod definitief was geworden op het moment waarop de onderdaan van een niet-EU-land zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging indiende.

Verzoeker wenst te accentueren dat voornoemde stellingen vernietigd werd door de RvV om reden dat zij niet in overeenstemming is met de Belgische verblijfswetgeving, de Europese regelgeving en het arrest K.A. e.a. tegen België, waarnaar verwerende partij zelf naar verwijst.

Er werd ten overvloede gesteld dat noch de vreemdelingenwetgeving, noch de Europese regelgeving in een rechtsgrond voor dergelijke beslissingen voorziet, ook niet wanneer eerst vastgesteld is dat er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met de Belgische refertepersoon bewezen is. Ook het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A. t. België, biedt hiervoor geen rechtsgrond.

Bijgevolg diende verwerende partij de aanvraag gezinshereniging na het inreisverbod wél degelijk in aanmerking te nemen en is de stelling van verwerende partij onwettig.

Het weigeren van de bestreden gezinshereniging is effectief in niet in het hoger belang van de kind en dit vereist echter een nauwkeurige belangenafweging en een zorgvuldig en individueel onderzoek, wat in casu niet heeft plaatsgevonden.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn echtgenote en kind en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 -1983, 963.)."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr.

110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze beslissing kunnen zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die tot de beslissing hebben geleid op eenvoudige wijze worden gelezen. Uit het middel blijkt ook dat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de concrete motieven. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker diende een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind, geboren op 15 juli 2019, van wie niet blijkt dat het reeds gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf als Unieburger. Verzoeker beriep zich met andere woorden op artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
[...]
2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.
[...].”*

2.5. Verzoekers aanvraag wordt geweigerd op grond van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald om redenen van openbare orde. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

*“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :
[...]
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet stellen in dit verband het volgende:

*“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.
§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.
Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.
Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.*

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

2.6. In de bestreden beslissing wijst verweerder erop dat verzoeker op 24 maart 2017 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar voor het verbergen van een lijk van iemand die was gedood of ten gevolge van slagen en verwondingen was gestorven. Volgens verweerder volgt uit het persoonlijke gedrag van verzoeker nog steeds een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij oordeelt dat de bedreiging die verzoeker vormt voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan zijn gezins- en persoonlijke belangen.

2.7. Verzoeker betoogt vooreerst dat verweerder zich enkel heeft gebaseerd op de strafrechtelijke veroordeling. Daarnaast betwist hij dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij wijst erop dat zijn veroordeling dateert van bijna zes jaar geleden en dat hij sindsdien geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd en niet meer in aanraking is geweest met het gerecht voor zware feiten. Nog wijst hij erop dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan het gerechtelijk onderzoek en het proces, dat hij de hem ten laste gelegde feiten heeft bekend en dat hij de opgelegde boetes en gerechtskosten heeft betaald. Dit alles toont volgens hem aan dat er wel degelijk sprake is van schuldbesef. Hij benadrukt nog dat hij zijn leven een positieve wending heeft gegeven, getuige zijn gezinsleven in België, zijn integratie, zijn goede kennis van het Nederlands en zijn tewerkstelling. Hij betoogt dat verweerder niet afdoende rekening heeft gehouden met al deze elementen. Hij stelt verder dat als de gerechtelijke instanties tot de opschorting of het uitstel van de veroordeling hebben besloten, verweerder geen werkelijke bedreiging zou mogen vaststellen en geen enkele concrete indicatie voorligt dat hij zich zou onttrekken aan de Belgische autoriteiten.

2.8. Uit artikel 43, § 1, 2° juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet volgt dat er sprake dient te zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De beoordeling hieromtrent moet uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en de genomen beslissing moet in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Een eerdere strafrechtelijke veroordeling is als zodanig geen reden voor een weigeringsbeslissing. Deze wettelijke bepalingen incorporeren bestaande rechtspraak van het Hof van Justitie. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigeren te motiveren impliceert evenwel niet dat verweerder niet naar de eerder door verzoeker opgelopen strafrechtelijke veroordeling kan verwijzen om aan te tonen dat hij een persoonlijk gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoekers kritiek dat de beoordeling van verweerder niet zou zijn gebaseerd op zijn persoonlijke gedrag, maar enkel op een strafrechtelijke veroordeling, en dat hierbij niet zou zijn nagegaan of zijn persoonlijk gedrag wijst op een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde, kan niet worden bijgetreden. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder niet enkel heeft verwezen naar de door verzoeker opgelopen strafrechtelijke veroordeling, maar dat hij heel omstandig heeft gemotiveerd waarom uit de gepleegde feiten en het persoonlijke gedrag van verzoeker blijkt dat hij moet worden beschouwd als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De motieven van de bestreden beslissing getuigen ervan dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk een kenbare beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker heeft gemaakt.

Verweerder verwijst naar het karakter van de misdadige activiteiten en naar het persoonlijk gedrag van verzoeker waardoor hij een gevaar is voor de fysieke integriteit van mensen in de Belgische maatschappij. Hij stelt dat de feiten die verzoeker heeft gepleegd, en waarvoor hij werd veroordeeld, verwerpelijk zijn. Hij verduidelijkt dat verzoeker zijn schoonmoeder wetens en willens heeft geholpen met het trachten te doen verdwijnen van het lijk van zijn schoonvader die was overleden door slagen en verwondingen. Samen met zijn schoonmoeder wikkelde hij het lijk in doeken en verplaatste hij het met een wagen. Hij hielp met het in de wagen tillen, het vervoeren en het in het kanaal dumpen van het lichaam. Het lichaam werd verzwaard met een autobatterij die hij uit de garage meenam voor ze met de wagen vertrokken. Verzoeker werkte bovendien mee aan het opzetten van een dwaalspoor, door de indruk te wekken dat het slachtoffer nog leefde door na het dumpen van het lichaam aankopen te doen met de betaalkaart van het slachtoffer. Verweerder wijst er op dat de strafrechter het gepleegde misdrijf als zeer ernstig heeft

beoordeeld en enkel de hoogst mogelijke bestraffing gepast achtte, gelet op de persoonlijkheid van verzoeker en nu hij weinig besef heeft van de ernst van het misdrijf waaraan hij zich schuldig maakte. Verweerder motiveert dat er nog steeds geen enkel normbesef blijkt uit het administratief dossier. Hij wijst er zo op dat niet blijkt dat verzoeker de penale boeten waartoe hij werd veroordeeld heeft voldaan en evenmin blijkt dat hij zich professioneel heeft laten begeleiden. Hij is nog van mening dat het misdrijf waarvoor verzoeker werd veroordeeld dermate ernstig is dat deze vast-stelling op zich reeds voldoende is om te stellen dat hij een gevaar voor de samenleving uitmaakt, te meer nu blijkt dat hij geen schuldbesef toonde en de ernst niet inziet van wat zich heeft afgespeeld. Verweerder benadrukt dat uit verzoekers persoonlijk gedrag een totaal gebrek blijkt aan respect voor de fysieke integriteit.

Verzoeker kan bezwaarlijk de ernst van de gepleegde feiten ontkennen. Hij heeft wetens en willens meegeholpen aan het wegwerken van het lijk van zijn schoonvader, terwijl hij op de hoogte was van de doodsoorzaak. Het was duidelijk dat verzoekers schoonvader was gestorven ingevolge het toebrengen van slagen. Hij had de bedoeling door middel van zijn handelen het lijk te onttrekken aan de opsporingsdiensten. Bovendien werkte verzoeker ook mee aan het opzetten van een dwaalspoor door de indruk te wekken dat het slachtoffer nog leefde, om zo het werk van de opsporingsdiensten te bemoeilijken.

Verzoeker geeft met zijn betoog vooral aan te betwisten dat hij actueel een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris of zijn gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

In casu heeft verweerder pertinente en concrete motieven, gesteund op de objectieve gegevens van het dossier, gegeven waarom hij van menig is dat het gevaar dat van verzoeker uitgaat nog steeds actueel is, en heeft hij zich op dit punt geenszins beperkt tot louter hypothetische beschouwingen, zoals verzoeker dit ten onrechte tracht te doen uitschijnen.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing rekening gehouden met het gegeven dat de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dateert van maart 2017. Hij heeft duidelijk gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat verzoeker actueel, hoewel de feiten niet meer zo heel recent zijn en geen nieuwe veroordelingen blijken, nog steeds een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt, met name gelet op de ernst van de gepleegde feiten en de persoonlijkheid en het gebrek aan norm- en schuldbesef dat uit deze feiten naar voor komt en waaruit een totaal gebrek aan respect blijkt voor de fysieke integriteit. Verweerder motiveert ook dat er nog steeds geen enkel normbesef blijkt uit de stukken van het administratief dossier. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, steunt het vastgestelde actuele gevaar voor de openbare orde niet louter op de ernst van de feiten.

Het gegeven dat verzoekers veroordeling dateert van bijna zes jaar geleden en er geen sprake is van meer recente feiten, maakt nog niet dat verweerder niet langer in redelijkheid kon besluiten dat er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Het loutere gegeven dat verzoeker geen nieuwe strafrechtelijke feiten heeft gepleegd, maakt niet dat verweerder thans geen beoordeling kan doorvoeren over het reëel risico op herhaling van strafbare feiten om in het kader van het verblijfscontentieux een beslissing te nemen en dat hij niet kon vaststellen dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Zoals reeds gesteld, wijst verweerder er ook op dat verzoeker geen blijk geeft van enig schuldinzicht, noch ten tijde van het strafproces noch actueel. Hij stelt dat niet blijkt dat verzoeker de penale boeten waartoe

hij werd veroordeeld heeft voldaan en evenmin blijkt dat hij zich professioneel heeft laten begeleiden. Voor zover verzoeker van mening is dat verweerder niet kan verwijzen naar een gebrek aan schuldinzicht omdat hij zou hebben meegewerkt aan het gerechtelijk onderzoek en de feiten heeft bekend, kan hij niet overtuigen. Uit het strafvonnis, dat zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar verweerder ook uitdrukkelijk verwijst, blijkt net dat verzoeker weinig besef heeft van de ernst van het misdrijf waaraan hij zich schuldig heeft gemaakt, waarbij uitdrukkelijk wordt verwezen naar zijn persoonlijkheid. Zo wordt in dit vonnis vastgesteld dat verzoeker door zijn handelen de opsporing van het misdrijf en de zoektocht naar de waarheid ernstig heeft bemoeilijkt en heeft de strafrechter enkel de hoogste gevangenisstraf die mogelijk was passend geacht en noodzakelijk opdat verzoeker zou beseffen welk ernstig misdrijf hij heeft gepleegd. De strafrechter achtte het verder niet gepast om verzoeker enig voordeel van uitstel van de tenuitvoerlegging van zijn straf te verlenen, net omdat werd vastgesteld dat hij *“weinig besef [heeft] van de ernst van het misdrijf waaraan hij zich schuldig gemaakt heeft”*. Verzoekers betoog inzake de situatie waarin de gerechtelijke instanties tot de opschorting of het uitstel van de veroordeling hebben beslist, mist elke relevantie in zijn geval. Het gegeven dat verzoeker, geconfronteerd met het verzamelde bewijsmateriaal, uiteindelijk niet anders kon dan de feiten te bekennen, betekent nog niet dat er sprake is van schuldbesef. Verzoeker betoogt daarnaast weliswaar dat hij de hem opgelegde geldboete en gerechtskosten wel degelijk heeft betaald, maar dit vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier en ook in de voorliggende procedure laat hij na in dit verband enig bewijs naar voor te brengen. Met zijn betoog weerlegt verzoeker de motieven inzake het vastgestelde gebrek aan schuldinzicht dan ook niet.

In zoverre verzoeker nog wijst op zijn gezin in België om aan te tonen dat hij zijn leven een positieve wending zou hebben gegeven, moet verder worden opgemerkt dat verweerder in dit verband net heeft gemotiveerd dat verzoekers gezinssituatie en het feit dat hij in 2013 vader is geworden hem er net niet van hebben weerhouden om verwerpelijke feiten te plegen. Verweerder benadrukte dat het gezinsleven reeds bestond op het moment van de feiten en verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat de geboorte van zijn tweede kind of het afsluiten van een wettelijke samenwoning met zijn partner zijn ingesteldheid hebben veranderd. Verzoeker gaat niet concreet in op deze beoordeling en toont niet aan dat deze onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker wijst nog op zijn goede kennis van het Nederlands, zijn langdurig verblijf in België en zijn voltijdse tewerkstelling. In dit verband wordt allereerst vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker bewijzen van zijn tewerkstelling voorlegde aan het bestuur in het kader van zijn aanvraag, zodat niet blijkt dat verweerder hiermee rekening kon houden. De voorgehouden goede kennis van het Nederlands blijkt ook relatief, nu verzoeker in het thans voorliggende verzoekschrift voor elk verhoor de bijstand van een tolk Russisch vraagt. Hij slaagt er daarnaast ook niet in om aan te tonen dat dit elementen zijn die van aard zijn de gedane vaststellingen inzake de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving onderuit te kunnen halen. Hij kan dan ook in geen geval overtuigen dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden bij de beoordeling inzake de bedreiging voor de openbare orde.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder op basis van de gedane vaststellingen op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De subjectieve overtuiging van verzoeker dat hij geen dergelijke bedreiging vormt, kan de motieven van de bestreden beslissing geenszins ontcrachten.

De relevantie van verzoekers betoog dat geen enkele concrete indicatie voorligt dat hij zich zou onttrekken aan de Belgische autoriteiten blijkt verder niet, nu de vraag naar een mogelijk onderduiken van verzoeker thans niet aan de orde is.

2.9. Zoals reeds gesteld, dient verweerder op grond van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing verder rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoeker, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij nog bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Voor zover verzoeker van mening is dat verweerder niet met alle elementen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat verweerder net zeer uitgebreid is ingegaan op al deze verschillende elementen en uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers gezins- en persoonlijke belangen concreet zijn afgewogen tegen de vastgestelde werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Zo gaat verweerder allereerst in op verzoekers gezinssituatie in België en oordeelt hij dat de weigering van het verblijfsrecht evenredig is met het familiaal belang. Verweerder voert hierbij een concrete toetsing door aan artikel 8 van het EVRM. Hij wijst er vooreerst op dat verzoekers huidige situatie enkel en alleen het gevolg is van zijn eigen handelen. Op het moment van de feiten was hij immers al samen met zijn partner en was hij ook al vader van zijn eerste zontje, maar dit gezinsleven heeft hem er niet van weerhouden om de zeer ernstige feiten te plegen. Volgens verweerder getuigt dit allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kind zoals zou mogen worden verwacht van een goede huisvader. Verweerder stelt dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers ingesteldheid is veranderd door het krijgen van een tweede zontje of het afsluiten van een wettelijke samenwoning met zijn partner. Hij oordeelt verder als volgt:

“Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat betrokkene partner en kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven voorzover zij voldoende moeite hiervoor doen. Deze beslissing verhindert immers niet dat betrokkene en zijn gezinsleden periodieke bezoeken inplannen in het land van herkomst of elders. Zijn in België verblijvende gezinsleden zijn immers allen recentelijk Belg geworden en kunnen zodoende België vrijelijk in- en uitreizen. Tussentijds kunnen contacten onderhouden worden met moderne communicatiemiddelen (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Deze communicatietechnologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en eventueel andere in het Rijk verblijvende familieleden/sociale contacten te onderhouden.

[...]

Voor wat betreft het gezinsleven: uit niets blijkt vooreerst dat betrokkenen hun gezinsleven enkel in België zouden kunnen verderzetten. Betrokkene partner en kinderen worden geenszins verplicht hem te vervoegen in het herkomstland of in een derde land waar hij eventueel recht op verblijf heeft of kan bekomen, maar kunnen dit uiteraard wel vrijwillig doen, zo zij dit wensen. Betrokkene partner heeft ook tot 2012 steeds in in het land van herkomst geleefd en is m.a.w. ook nog voldoende vertrouwd met de cultuur aldaar. Het is ook voor haar redelijk aan te nemen dat zij ook nog steeds de taal van het land van herkomst machtig is. De jeugdige leeftijd van de kinderen zal ook een integratie aldaar vergemakkelijken, indien zij er voor kiezen betrokkene te vervoegen naar het land waar zij tot 20.11.2020 ook nog steeds allen de nationaliteit van droegen. Gelet beide ouders en de in België wonende grootmoeder van oorsprong Kirgizische zijn is het eveneens mogelijk dat de kinderen ook voeling hebben behouden of ontwikkeld met de cultuur, de gebruiken en de gesproken taal aldaar, en zij eveneens contacten onderhielden met de grootmoeder in het land van herkomst en andere familieleden. Ook merken we op dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat het oudste kindje zijn scholing niet in Kirgizië of elders zou kunnen verderzetten. Maar zoals gesteld, heeft deze beslissing enkel betrekking op betrokkene. De partner van betrokkene en hun kinderen maken niet het voorwerp van deze beslissing uit. Zoals gesteld heeft betrokkene tweemaal asiel aangevraagd. Het CGVS heeft echter telkens geoordeeld dat er niet kon worden aangenomen dat betrokkene bij een terugkeer naar het herkomstland een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Ook dit element houdt dus geenszins een beletsel in voor een terugkeer naar het herkomstland. Ook betrokkene partner loopt geen gevaar aldaar, haar verzoek tot internationale bescherming werd eveneens telkens afgewezen. Niets belet haar dus, voor zover zij haar partner niet vergezelt, dat ze hem samen hun kinderen opzoekt aldaar.”

Verder houdt verweerder er rekening mee dat verzoeker reeds sinds 2012 in België verblijft. Hij benadrukt evenwel dat verzoeker tot op heden nooit een verblijfsrecht heeft genoten en hij ook diende te weten dat zijn gedrag niet zou helpen voor het verwerven van een regulier verblijfsrecht. Nog stelt hij vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker ooit was tewerkgesteld, waardoor zijn economische belangen niet in het gedrang komen. Hij ziet verder geen enkel medisch bezwaar tegen het nemen van de bestreden beslissing of een welbepaalde graad van sociale of culturele integratie die het nemen van deze beslissing zou kunnen verhinderen. Hij wijst er op dat verzoeker 35 jaar is en hij nooit legaal verblijf heeft gehad in België. Nog merkt hij op dat verzoeker op 14 augustus 2015 het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod waaraan hij nooit gevolg heeft gegeven en dat tot op heden van kracht is. Hij benadrukt dat de duur van het verblijf in België enkel relevant is voor zover daar enige integratie uit kan worden afgeleid, wat voor verzoeker niet het geval is. Verweerder oordeelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker in belangrijke mate is geïntegreerd in België of grote moeite daartoe zou doen. Hij stelt daarnaast vast dat verzoeker 25 jaar in zijn land van herkomst heeft verbleven, waardoor de duur van zijn

verblijf in België en de eventuele hier opgebouwde banden geenszins kunnen opwegen tegenover de banden met het land van herkomst. Hij wijst er tevens op dat uit verzoekers verklaringen in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming blijkt dat hij in het land van herkomst werkte als elektricien en uit deze verklaringen, en het inlichtingenblad van 16 april 2021, nog blijkt dat zijn moeder en zijn broer nog steeds in het land van herkomst wonen, net zoals andere familieleden. Verweerder is van mening dat het redelijk is om te stellen dat verzoeker nog voldoende affiniteit heeft met zijn land van herkomst, dat hij er de taal nog machtig is en dat hij gemakkelijk weer aansluiting kan vinden met vrienden en familie aldaar.

Gelet op al de voormelde vaststellingen, wordt het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

In zoverre verzoeker kritiek uit op deze beoordeling in de bestreden beslissing, wordt zijn kritiek mede onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er kan zo ook worden aangenomen dat artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft de eerbiediging van het recht op privé- en gezinsleven te garanderen, ook bij het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf in het kader van gezinshereniging om redenen van openbare orde.

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker, zijn Belgische partner en hun twee Belgische kinderen, of nog een privéleven in België, wordt in de bestreden beslissing op zich niet betwist.

In tegenstelling tot wat hij meermaals voorhoudt in zijn verzoekschrift, heeft verzoeker evenwel nooit enig legaal verblijf gekend in België. In casu betreft het dan ook een situatie van eerste toelating en geen situatie van beëindiging van een voortgezet verblijf. Om deze reden blijkt ook niet dat verzoeker als dusdanig dienstig kan verwijzen naar de arresten Boultif en Üner van het EHRM, en de hierin vervatte criteria, die handelen over de situatie van (de uitzetting van) gevestigde vreemdelingen, en niet van personen die – zoals verzoeker – nooit tot een verblijf in het gastland werden toegelaten.

In een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt

dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM verder dat hoewel het hoger belang van het kind op zich-zelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangen-afweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali/Denemarken).

Er werd reeds vastgesteld dat verweerder kon oordelen dat uit verzoekers persoonlijke gedragingen blijkt dat er sprake is van voldoende ernstige redenen van openbare orde die de genomen maatregel kunnen rechtvaardigen. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat verweerder kon oordelen dat de vastgestelde redenen van openbare orde nog een voldoende actueel karakter hebben. Hiervoor kan worden verwezen naar de eerdere bespreking in dit verband. Het louter nog toevoegen dat hij intussen zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten, volstaat niet om aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker, op grond van de gegeven motieven, nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker weerlegt verder ook de vaststelling niet dat hij nooit enige toelating verkreeg om op het Belgische grondgebied te verblijven en hij daarenboven nog het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat hij tot hiertoe naast zich heeft neergelegd. In de gegeven omstandigheden moest het voor verzoeker en zijn gezinsleden duidelijk zijn geweest dat het ontwikkelen of voortzetten van het gezins- of privéleven op het Belgische grondgebied een precair karakter kende en moet er sprake zijn van uitzonderlijke omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat op België alsnog een positieve verplichting rust om verzoeker toe te laten tot een verblijf.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de redenen van openbare orde en verzoekers gezins- en persoonlijke belangen concreet tegen elkaar heeft afgewogen. Het komt verzoeker toe met concrete argumenten aan te tonen dat de gedane beoordeling en belangenafweging niet op zorgvuldige en redelijke wijze zijn gebeurd.

Verweerder heeft allereerst geoordeeld dat de aanwezigheid in België van verzoekers Belgische partner en hun minderjarige Belgisch kinderen niet opweegt tegen het actuele en ernstige gevaar dat verzoeker, gelet op zijn persoonlijke gedrag, vormt voor de openbare orde. Volgens verweerder kan het gezinsleven zo worden ingericht dat verzoekers partner en kinderen in België kunnen blijven en zij verzoeker via periodieke bezoeken kunnen opzoeken in het land waar hij legaal kan verblijven. In de tussentijd kunnen de contacten worden onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Daarnaast is er volgens verweerder de mogelijkheid om het gezinsleven in een ander land dan België samen voort te zetten, waarbij hij uitdrukkelijk motiveert aangaande Kirgizië, het land van herkomst van verzoeker. Hij ziet geen noemenswaardige hinderpalen voor een verderzetting van het gezinsleven in verzoekers land van herkomst. Hij wijst er zo ook op dat verzoekers partner tot 2012 in Kirgizië heeft verbleven en zij aldus nog voldoende vertrouwd is met de cultuur en de taal van dit land. De jeugdige leeftijd van de kinderen zal een integratie aldaar volgens hem ook kunnen vergemakkelijken. Volgens verweerder kunnen

verzoeker en zijn gezin er aldus zelf voor kiezen om terug te keren naar Kirgizië, waarvan verzoeker nog steeds de nationaliteit draagt en waarvan zijn partner en kinderen tot 20 november 2020 ook de nationaliteit hadden. Verweerder acht het redelijk om aan te nemen dat de kinderen voeling hebben ontwikkeld met de cultuur, de gebruiken en de gesproken taal in Kirgizië en zij er contacten onderhielden met familieleden, nu hun beide ouders en de in België wonende grootmoeder van oorsprong Kirgizisch zijn. Er liggen volgens verweerder geen concrete elementen voor die erop wijzen dat de kinderen hun scholing niet kunnen verderzetten in Kirgizië. Aldus wordt verzoeker de keuze gegeven om zijn gezinsleven zo in te delen als hij en zijn gezin willen.

Door enkel op zeer algemene wijze te stellen dat het *“niet redelijk te verantwoorden valt”* dat zijn partner en kinderen naar Kirgizië zouden verhuizen, gelet op hun bestendig sociaal bestaan en schoolleven in België, weerlegt verzoeker niet concreet de beoordeling van verweerder dat er geen onoverkomelijke hinderpalen blijken die er zich tegen verzetten dat het ingeroepen gezinsleven wordt verdergezet in zijn land van herkomst. Verzoeker beperkt zich evenzeer tot een loutere bewering dat hij geen familie meer heeft in het land van herkomst. Hij betwist echter niet dat hij eerder tegenover de Belgische overheidsinstanties wel degelijk verklaringen aflegde dat hij nog familieleden heeft in het land van herkomst en hij legt geen concreet (begin van) bewijs voor om aan te tonen dat de situatie op dit vlak intussen zou zijn gewijzigd.

Verzoeker stelt verder op algemene wijze dat contacten via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende zijn om een gezinsleven te onderhouden. Hij gaat er echter aan voorbij dat het gezin niet hoeft te kiezen voor deze mogelijkheid en zij hun gezinsleven op hun eigen manier kunnen invullen. Verweerder stelt zo geen noemenswaardige hinderpalen vast voor een verderzetting van het gezinsleven in het land van herkomst. Bovendien heeft verweerder niet enkel gewezen op de moderne communicatiemiddelen, maar ook op periodieke bezoeken van de partner en kinderen aan verzoeker. Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat de beoordeling in zijn geheel genomen, rekening houdend met de vastgestelde redenen van openbare orde, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is of dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging.

Door verder nog te wijzen op het hoger belang van zijn kinderen en te stellen dat zij het recht hebben om door hun beide ouders te worden verzorgd en om direct contact te hebben met de beide ouders, toont verzoeker nog steeds geen disproportionele belangenafweging aan. Verzoeker gaat er andermaal aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het gezinsleven ook steeds kan worden verdergezet in zijn land van herkomst. Noch uit artikel 8 van het EVRM noch uit de aangehaalde artikelen van het VN-Kinderrechtenverdrag kan een algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad merkt verder op dat de genoemde artikelen van het VN-Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Waar verzoeker nog stelt dat een scheiding met zijn kinderen *“ernstige medische consequenties”* teweeg zou brengen, wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat dit element op enige wijze te concretiseren of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Hiermee weerlegt hij bijgevolg de gedane belangenafweging niet. Verzoeker toont geenszins met concrete argumenten aan dat het hoger belang van zijn kinderen in het gedrang komt door de bestreden beslissing.

Er dient bovendien nogmaals op te worden gewezen dat verzoeker reeds een relatie had met zijn partner en reeds vader was van hun oudste kind op het moment van het plegen van de strafrechtelijke feiten. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, is de huidige situatie enkel en alleen het gevolg van verzoekers acties.

In de voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling in verband met zijn gezinsleven onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld, of de op het spel

staande belangen niet op een individuele en proportionele wijze heeft afgewogen. Er blijkt niet dat enig specifiek gegeven onterecht niet in rekening is gebracht. Ook wat het hoger belang van verzoekers kinderen betreft, toont hij niet aan dat in dit verband geen zorgvuldige en evenwichtige beoordeling heeft plaatsgevonden of dat onvoldoende gewicht werd toegekend aan de belangen van zijn kinderen.

De motieven van de bestreden beslissing tonen daarnaast aan dat ook een belangenafweging werd doorgevoerd in het licht van verzoekers privéleven, waarbij rekening werd gehouden met de duur van het verblijf in België, zijn leeftijd, zijn economische situatie, zijn sociale en culturele integratie, zijn gezondheidstoestand en de mate waarin er nog banden bestaan met het land van herkomst. Er is volgens verweerder geen sprake van elementen die vermogen op te wegen tegen het voldoende ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag wordt geacht te vormen voor de openbare orde en die het nemen van de bestreden beslissing in de weg staan. Verweerder acht het ook niet bewezen dat verzoeker, behalve zijn nationaliteit, geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij stelt dat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker nog sociale, culturele en familiale banden heeft met zijn land van herkomst en hij er de taal spreekt.

Verzoeker wijst andermaal op zijn *“voltijdse tewerkstelling”*. De Raad herhaalt evenwel dat verzoeker heeft nagelaten om bij zijn aanvraag stukken voor te leggen van zijn tewerkstelling en dat verweerder hiervan dus geen kennis had voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaat voor het overige niet concreet in op de voorziene motieven. Het loutere gegeven dat verzoeker een en ander anders beoordeelt, betekent nog niet dat de beoordeling van het bestuur incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder bij zijn afweging van de redenen van openbare orde enerzijds en het privéleven anderzijds onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld of dat geen proportionele belangenafweging heeft plaatsgevonden.

De Raad oordeelt dan ook dat verzoeker niet aantoont dat verweerder zich in de bestreden beslissing ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing inhoudt en dat de gezinsleden aldus geenszins van elkaar worden gescheiden door de thans bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. Verzoeker stelt ten slotte dat verweerder de aanvraag gezinshereniging, ondanks het inreisverbod, wel degelijk in aanmerking moet nemen en verwijst hierbij naar het arrest K.A. van het Hof van Justitie (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A. t. Belgische Staat) om te stellen dat de bestreden beslissing als onwettig dient te worden beschouwd.

De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing steunt op artikel 43 van de Vreemdelingenwet en op redenen van openbare orde. Het betoog van verzoeker dat ervan uitgaat dat de bestreden beslissing inhoudt dat de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen omwille van het bestaan van een eerder inreisverbod mist elke feitelijke grondslag. Dit betoog is om deze reden niet dienstig.

Verweerder vermeldt in de bestreden beslissing wel dat verzoeker nog steeds onder een geldig inreisverbod staat, maar de aanvraag wordt niet om deze reden geweigerd. Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt enkel het volgende gesteld: *“Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene in 2015 een inreisverbod heeft gekregen van 3 jaar. Het behandelen van de aanvraag gezinshereniging heft dit inreisverbod en het bijhorend bevel geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben, nl. de gezinsband met zijn Belgisch minderjarig kind, die het inreisverbod kon opheffen. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging kan niet worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht al familielid van een Belg en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient dan ook gevolg te geven aan het inreisverbod dd. 14.08.2015 waar hij het voorwerp van uitmaakt.”*

Hiermee geeft verweerder slechts aan dat het nemen van de bestreden beslissing geen enkel effect heeft op de geldigheid van het inreisverbod en dat het bevel om het grondgebied te verlaten uit 2015, samen met het bijhorend inreisverbod, geenszins worden opgeheven. Hij concludeert dat verzoeker nog steeds gevolg dient te geven aan het inreisverbod van 14 augustus 2015. Verzoeker betwist dit niet.

2.12. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen kennelijke wanverhouding aan tussen zijn gezins- en persoonlijke belangen en het algemene belang. Een schending van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.13. In zoverre verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad wordt nog vastgesteld dat hij niet aantoont dat er sprake is van gelijkaardige situaties. De arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde.

2.14. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS